

P. 316

LUMINIȚA **1**

Nr. **1** 1968

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

STOP

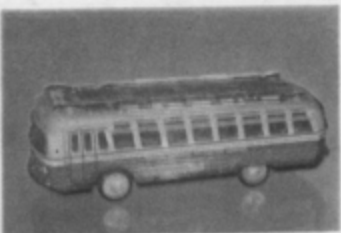
A ÎNCEPUT
MARELE
CONCURS

„BILET DE VACANȚĂ”

FIECARE POATE SĂ CÎȘTIGE:

O VACANȚĂ DE DOUĂ SĂPTĂMÎNI PE LITORALUL MĂRII NEGRE, O VACANȚĂ DE DOUĂ SĂPTĂMÎNI ÎN MUNTII CARPAȚI, UN APARAT DE RADIO CU TRANZISTORI, UN CEAS DE MÎNĂ, UN APARAT DE FOTOGRAFIAT, TRENURI ELECTRICE, JUCĂRII, MINGI DE VOLEI, DE FOTBAL ȘI ÎNCĂ ALTE 100 DE PREMII CARE VOR RĂSPĂLĂȚI CELE MAI BUNE LUCRĂRI SOSITE LA CONCURSUL «BILET DE VACANȚĂ».

DESPRE CONDIȚIILE
CONCURSULUI, CITIȚI LA
PAG. 5

Curierul LUMINIȚEI

Iată o imagine de serbare școlară. Vreți cumva să știți cine sînt acești încercați marinari? Vă voi spune: elevi din clasele I-IV de la Școala generală de 8 ani Huedin, regiunea Cluj. Trebuie să vă mai spun că pionierii din Huedin au activități pionierești foarte frumoase și fac drumeții interesante. Dragi prieteni din Huedin, Luminița vă felicită!

Dragi copii,
Și în anul 1968, revista «Luminița» dorește să publice în continuare pagini interesante cu jocuri, construcții, povestiri vesele în imagini, glume, anecdote, curiozități științifice, versuri etc. De asemenea, «Luminița» va publica cele mai interesante lucrări din creațiile voastre artistice sosite la redacție. VĂ RUGĂM SĂ NE SCRIEȚI PĂRERILE VOASTRE despre ce ați citit în revistă și să ne scrieți ce AȚI DORI SĂ PUBLICĂM în viitor.

REZULTATELE CON-
CURSULUI 1,2,3,4 VOR
FI PUBLICATE ÎN NU-
MĂRUL URMĂTOR AL
REVISTEI (FEBRUARIE,
1968)

creion SCENA ECRAN

COPII MINUNE
AI CINEMATOGRAFULUI

Shirley Temple

Mickey Rooney

Li se spunea «copii minune» mai de mult, pentru că îi fermecau pe spectatori cu vioiciunea și hazul lor. Acum îi puteți întâlni cîteodată la cinematecă. Ați auzit de Shirley Temple, care a jucat în filme acum treizeci de ani. Depășind vîrsta copilăriei, a părăsit filmul; dar succesul nemăsurat pe care l-a avut făcuse să se nască legenda că a rămas mereu mică. Ea este azi doamna Charles Black și are trei copii.

Alți copii minune ai ecranului au fost Mickey Rooney, un băiat scund și pistruiat, supranumit «marea vedetă care stîrnea risul», Judy Garland, partenera lui Rooney într-o serie de filme, și Jackie Coogan, lansat în filmul «Piciuș».

Calendar poetic

*În codrul
de
cleștar*

Și sub zăpezi frumoasă-i țara,
tot verzi pădurile de brad
prin care tainic umblă căprioara
adulmecînd văzduhul înghețat.

Cocoși sălbatici vin în lumină,
penetul smălțuit să și-l arate:
pieptarul cu lucire de bariș
și coiful de mătăsuri colorate.

Ca-ntr-un palat de sticlă, fermecat,
sub gheață curge zăvorît izvorul.
Lacom și crud, doar lupu-i speriat
știind că n-o să-l ierte vînătorul.

Spre înserat în codrul de cleștar,
cînd vîntul scutură de fulgii-fluturi zădă,
cu mersul lin și grațios apar
micuțe zîne albe ca zăpada.

TIBERIU UTAN

Palatul de cleștar construit în
orașelul copiilor de la Pavilionul
central din apropierea Casei Șcin-
teii.

DETOPISET

La 24 ianuarie 1859, cele două principate, Moldova și Țara Românească, sub conducerea unui singur domn, Alexandru Ioan Cuza, au devenit un singur stat, nou și mîndru: România. Mai tîrziu, după primul război mondial, țara noastră și-a desăvîrșit unirea prin trecerea de drept în statul nostru a provinciei românești Transilvania.

De peste o sută de ani noi cîntăm «Hora Unirii», cu versul ei însuflețitor, scrisă de Vasile Alecsandri; o cîntăm cu mult drag, căci ea ne amintește de sărbătoarea Unirii: «Hai să dăm mîna cu mîna/Cei cu inima română...»

"FRĂȚIA ROMÂNEASCĂ
RENAȘTE!
ATUNCE N-AM
MAI AVUT
A SCRIE ISTORIE;
AM FĂCUT
ISTORIE!"

MIHAIL KOGĂLNICEANU

POVESTE DESPRE MOȘ ION ROATĂ

Se zice că umbla mult moș Ion Roată pe cînd trăia. Mereu era pe drumuri. De la un sat la altul. De la sat la oraș. Și tot pentru poporenii săi bătea drumurile. Ca să arate unde trebuie nevoile lor, care veșnic se ciocneau de-ale boierilor. Și dacă au văzut boierii că nu-i de glumit cu acest uncheaș îndrăzneț și-au pus în gînd — așa cum povestesc și astăzi țărani din Cîmpuri —, au hotărît deci să facă ce-or face și să scape de el. Și pe cînd moș Roată se ducea nu știu unde, la marginea satului i-au ieșit înainte cu căruța niște haidamaci de la curtea boierului, l-au înșfăcat, l-au vîrît într-un butoi și hai cu el spre o apă adîncă să-l înece.

Dar în cale s-au ivit trecători

care se întorceau sporovăind de la tirg. Moșul i-ar fi auzit și a început să se zbată înăuntru și să hurducăne butoiul. Degeaba au dat argații bice cailor, că oamenii tot și-au dat seama că era ceva urît la mijloc și-atunci s-au luat după el, i-au prins, le-au tras o chelfăneală s-o țină minte, iar pe moș l-au purtat în triumf pînă acasă.

Și poate așa a pornit să umble vestea despre Ion Roată. De la sat la sat. De la sat mai departe. Și de la această întîmplare l-au iubit țărani și mai mult și l-au ales deputat să lupte pentru drepturile lor. Astfel a ajuns moș Ion Roată la domnitorul Ioan Cuza și la alți oameni luminați ai țării noastre din acel timp, care l-au chemat să pună umă-

rul la trebile pentru improprietărea țărăniilor cu pămînt de la moșieri, precum și la unirea țărilor românești.

Și poate tot în anii aceia marele Creangă a scris povestirile: «Moș Ion Roată și Unirea»

și «Moș Ion Roată și vodă Cuza», făcînd să fie pomenit numele lui Ion Roată de mii și mii de oameni pînă la noi și după noi, de către copiii copiilor noștri.

Cronicar

* Ion Roată (1806—1882), țaran moldovean din comuna Cîmpuri, raionul Panciu (fost județul Putna), deputat în Adunarea ad-hoc a Moldovei (1857)

Ilustrație:
DUMITRU RISTEA

3505

Într-o călătorie cu gîndul

— Da, deși eu citesc de obicei stînd pe scaun...

— Dar faci în același timp o nemaipomenită călătorie cu gîndul, Sanda. Orice carte bună este o miraculoasă călătorie în lumea gîndurilor. Și dacă am sta să cîntărim bine, am vedea că într-o viață omul călătorește mult mai mult cu gîndurile sale decît cu trenul sau cu autobuzul

să zicem. Privești ceva, un corn proaspăt și aromat, de pildă. Îți vin în minte oamenii în halate albe, ninși de pudra înstelată a făinii, oamenii care au frămîntat-o și care au copt-o: brutarii. Dar tu nu te oprești aici și mergi și mai departe. Te vezi dintr-o dată în cîmpia de aur a Dunării, vara, în mijlocul lui cuptor, cînd griul este copt și vuieste cu ecouri îndepărtate în adierea vîntului uscat; auzi ciocîrliile sunîndu-și clopoțelii lor de argint pe după norii adunați în clăi de pulbere luminoasă și te miri de acele păsări mari și harnice, cu aripile strălucitoare, care se-

cîntăresc pe degete, aruncă două-trei dintre ele în gură încercîndu-le miezul în dinți, cum încearcă aurarii monezile strălucitoare, și o lumină tainică, de bucurie, li se aprinde în ochi: griul e bun, are bobul plin, n-au muncit degeaba.

Dar asta se petrece acum, vara, în baia de lumină a soarelui. Munca lor însă a început încă din toamna trecută, odată cu aratul și însămînțatul grîului, cu împrăștierea îngrășămintelor chimice. Îngrășămintele... Da, pentru ca pămîntul să facă spicul bogat, el trebuie să aibă putere, și puterea aceasta i-o dau tot oamenii sub formă de îngrășăminte chimice, un fel de prafuri albe și vinete, cu puteri miraculoase, ce fac să crească plantele frumoase și bogate. Și

1
ceră și treieră grîul din mers. Sînt combinele trase de tractoare puternice, care ușurează munca oamenilor și le înzecesc forțele, să poată smulge pămîntului roade cît mai multe. Cooperatori cu chipul bronzat de dogoarea soarelui și de șuierul vîntului prind în mînă spicele grase ca vrabia, le îndoiesc cu grijă mustățile aspre, le freacă în podul palmei, apoi răstoarnă boabele dintr-o mînă într-alta, suflînd în zare pleava ușoară, le

După ce au colindat atîta prin țară, după ce au vizitat fabrici și uzine moderne, orașe și sate smălțuite cu soare, după ce s-au întîlnit cu oameni care peste tot i-au primit cu brațele deschise, eroii noștri au ajuns, în sfîrșit, acasă.

— Ce bine că nu mai plecăm, Nică, a zis Sanda. Au fost foarte frumoase călătoriile noastre, am învățat multe lucruri interesante din ele, dar m-au cam obosit...

— Ca orice călătorie, Sanda..., a răspuns Nică.

— Și... ca orice lucru care te învață ceva, a adăugat Ziaristul, spune-mi, cînd citești o carte nu simți la un moment dat și oboseala?

Desene: MAGDA ARDELEANU

2 iată cum gândul te poartă acum în altă parte, la marile combinate de îngrășăminte chimice ale patriei. De pildă, la Combinatul de la Turnu-Măgurele. Cine nu s-a bucurat văzînd cum răsare ca din pămînt, în urmă cu cîțiva ani, aici, în inima cîmpiei, un adevărat palat de oțel și beton? Mașini și aparate moderne, instalații complicate, oameni cu înaltă calificare lucrează acum fără întrerupere la producerea acelor prafuri vii care sînt îngrășămintele chimice și care vin să dea pămîntului cîmpiilor noastre o nouă putere, iar bobului de grâu un sunet plin și melodos ca un cîntec de bronz.

Dar cîmpia au arat-o tractoarele....

— ...Și tractoarele ne duc cu

CONDITIILE concursului BILET DE VACANȚĂ

(Urmare de la pag. 2)

Participantii la concurs pot trimite o compunere sau un desen, sau traforaje, cusături naționale, ceramică pictată, mici construcții (vapurașe, avioane etc.) sau orice fel de altă lucrare gîndită de mintea voastră și făcută de mîinile voastre.

De asemenea, toți copiii care vor să participe la marele concurs «Bilet de vacanță» trebuie să decupeze și să completeze Biletul de vacanță pe care îl găsiți în nr.-ul 5, precum și fragmentele unui desen ce încep să fie publicate în acest număr (caută tot pe verso) și continuă în numerele: 2, 3, 4 și 5 pe anul 1968 ale revistei «Luminița». Aceste fragmente vor fi publicate sub titlul Concursul «Bilet de vacanță» și, după ce le veți decupa pe toate, o să alcătuiți desenul pe care ele la un loc îl reprezintă.

NU UITAȚI!

Veți trimite pentru concurs, la un loc: O LUCRARE PERSONALĂ ARTISTICĂ ORI TEHNICĂ, DESENUL RECONSTITUIT din fragmentele publicate și BILETUL DE VACANȚĂ, completat cu numele, adresa, școala, clasa în care învățați. Ele trebuie să ajungă la redacție pînă la 25 mai a.c. pe adresa revistei «Luminița», Piața Științei nr. 1 — București, precizîndu-se PENTRU CONCURSUL «BILET DE VACANȚĂ».

5

3

1. În Delta Dunării

2. Spre înălțimi...

3. Priveliști de la Combinatul siderurgic Hunedoara

4. În căutarea aurului negru, cărbunele.

5. Un nou tractor iese din uzină.

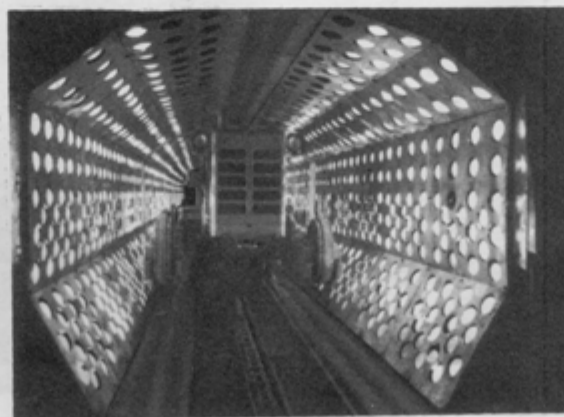

4

(Continuare în pag. 12)

5

CONCURSUL „BILET DE VACANȚĂ“

IATĂ MAI JOS
PRIMELE
FRAGMENTE
CE TREBUIE DECUPATE
ȘI COLECTATE
PENTRU
A
ÎNTREGI DESENUL
CONCURSULUI
„BILET
DE
VACANȚĂ“

DESEARĂ MĂ GÎNDESC LA TINE

de OCTAV PANCU-IAȘI
Desene: D. DOBRICĂ

— Minți, îi spuse Ducu băiatului care știa să fluiere printre două degete. Nu-mi face plăcere să-ți spun că minți, poate că e urît din partea mea că nu tac din gură, dar nu-mi plac minciunile.

— Treaba mea dacă mint, ridică din umeri băiatul care știa să fluiere printre două degete.

— Ar fi bine să fie numai treaba ta, spuse Ducu. Atunci eu nu m-aș mai amesteca, n-ar avea rost.

— Vrei să spui că e și treaba ta? rise băiatul care... (Rog cititorul să mă ierte, dar mă cam plictisește să-i înșir tot numele; de priceput, se pricepe și așa; toată lumea știe că cele trei puncte țin locul poveștii cu fluiertul printre cele două degete).

— Așa vreau să spun, încuviință Ducu.

— De ce?

— Nici eu nu știu bine de ce, dar simt că e așa.

— Mi se pare caraghios ce spui,

rise iar băiatul care... Ce ai tu cu mine? Ce-ți pasă ție de ce fac sau nu fac eu?

— Ți-am spus că nu știu bine de ce. Simt însă că-mi pasă.

— Nici măcar nu stau în blocul vostru.

— Adevărat. Nu stai.

— Poate vrei patinele mele. Află că nu ți le dau.

— Nu. Nu vreau patinele.

— Vrei poate să te învăț să fluiere printre două degete.

— Vreau, sigur că vreau, dar asta e altceva. Nu pentru ca să mă înveți să fluiere imi pasă de tine.

— Atunci?

— Ce, atunci? întrebă Ducu.

— Atunci de ce-ți pasă? Să zicem că eu aș ajunge cel mai mare mincinos din lume. Ce te doare pe tine?

— Mă doare, dar, crede-mă, nu pot să-ți spun de ce.

— Poate dacă ți-aș fi frate...

— Ce să mai vorbim?! Nu-mi ești.

— Vrei poate să vii să te joci în fata

blocului nostru și ți-e frică să nu te bată băiatul ăla cu nasul strîmb. Vrei ca eu să-ți iau apărarea.

— Ar fi frumos ca tu să-mi iei apărarea, spuse Ducu, dar nu mi-e prea frică de băiatul cu nasul strîmb. Și el se leagă numai de cei care se arată fricoși în fața lui.

— Vrei să-ți mai arăt poate borcanul în care țin cei trei greieri.

— Nu. l-am văzut. Parcă-s niște gândaci.

— Atunci?

— Ce, atunci? întrebă Ducu.

— Atunci ce ai tu cu mine? De ce nu mă lași să fac ce vreau? Dacă vreau, mint — mint și de-o sută de ori dacă vreau.

— Pentru că te-am cunoscut azi și vreau să mă gîndesc deseară la tine.

— Ce-i cu prostia asta? rise băiatul care...

— Nu-i prostie. Mai înainte nu știam de ce. Acum cred că am găsit: vreau

(Continuare în pag. 12)

CHIȚ ÎN VESTUL SĂLBATIC (UN FILM DE ANIMAȚIE REALIZAT DE PIONIERI)

Ceea ce vedeți în pagină este adaptarea realizată de copii după filmul de animație «Chiț în vestul sălbatic», la Cineclubul «Pionierul» de la Casa pionierilor din Iași.

Chiț ar putea trece drept un frățior ambițios al celebrului Mickey Mouse. E un desen care trăiește, umblă, sare, vorbește, se luptă datorită aparatului de filmat și..., bineînțeles, datorită măiestriei și hărniciei pionierilor.

Chiț dorea să fie viteaz. Așa că i-a cerut Sfintului să-i împrumute așorea...

Îl prindea de minune!

Și a plecat în căutarea aventurii, tocmai pe întinderile Arizonei.

De atita mers, i s-a făcut sete. Ce-ar fi să intre la saloon? Aici se servesc băuturi.

Nerăbdător, Chi, cere o limonadă.

Ceilalți consumatori îl atacă furioși că n-a comandat whisky — băutura cu alcool.

Începe o luptă nemaipomenită.

Chiț, învingător, iese pe acoperiș.

Și pleacă mindru. Nechezatul unui cal îi amintește...

...că în urma celor petrecute a devenit un cavaler al preeriei.

P-67.180

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Oleoleo zorea să-și urmeze drumul. Trecuse peste multe piedici, dezlegase destule încurcături, dar încă nu dăduse de urma frățiorului său. Știa însă că se află pe calea cea bună și tot prizonierii Zmeului-Zmeilor îi ajutau. O mindrie necunoscută până atunci îi sporeau îndrăzneala și puterile.

— Voi biruiți și repetați el plin de avânt, cînd auzi o voce sugrumată:

— Ajutooor! Mă înec... Scapă-mă și te voi răsplăti și eu...

Într-adevăr, într-o celulă apropiată, legat de un stîlp, se găsea un om cufundat în apă pînă la gît. Și apa continuă să curgă cu putere printr-o teavă. Era o teavă

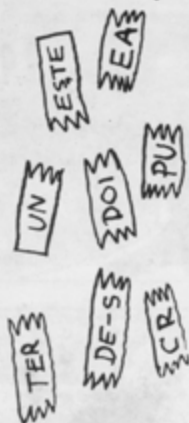

foarte întortocheată, cu trei robinete. Dar care dintre ele putea să oprească apa?

Priviți cu atenție desenul și spuneți care robinet închide apa?

Dezlegă apoi pe prizonier și îi ceru să-l arate drumul mai departe. Acesta amuțise însă de groază. Îi clănăneau dinții și tremura din tot corpul. Pe coridor se opri și arătă cu degetul o hirtie ruptă în bucăți.

— Așează bucatălele cum trebuie — cap la cap — și

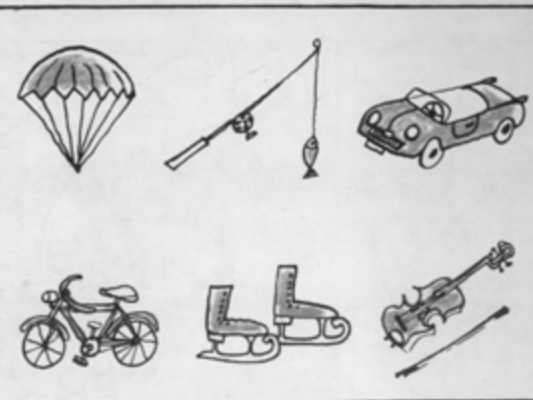

ne vom descurca, zise, în sfîrșit, cu greutate. Oleoleo izbuti. Voi știți, copii, ce scria pe biletul rupt? Era un proverb. Dar care?

Plecă mai departe și după ce cotea de cîteva ori găsi un băiețaș minjît tot de vopsea.

— Zmeul mi-a dat aceste cinci tuburi și mi-a spus să pregătesc următoarele culori: cenușiu, roz, verde și portocaliu. Dar cum să procedez? Nu izbutesc de loc, se căina bălăleșul...

Oleoleo reuși, amestecînd două cîte două culorile din tuburile pe care le vedeți. Cum a procedat? Și porni mai departe.

POVAȚA VORBEI

Cugetul cel bun e cea mai moale pernă.
Cerule curat de trăsnet nu se teme.
Cine știe carte are patru ochi.
Dreptatea iese ca untdelemnul deasupra
apei.

Mîla cu clopot nu prinde șoareci.
De unde nu este foc, nu iese fum.
Limba e dulce și amară după fapte.

GHICI, GHICI...

Pitic sînt, de toți m-agăț,
și pe toată lumea-nvăț.

(Condeiu)

Frata și soră,
Nu se-nfîlînesc niciodată la horă.

(Soarele și Luna)

Băiatul din desen are șase preocupări. Care sînt ele?

MIS ȘI PIS

DESCOPERIRILE
ȘI INVENȚIILE
LUI:

HOMO SAPIENS

DE
ION POPESCU GORO

HOMO
SAPIENS,
ALUNECA CÎTEODATĂ
PE DEAL ȘI SE ROSTOGOLEA...

...S-A AȘEZAT
PE UN COVOR
DE PIETRICELE.

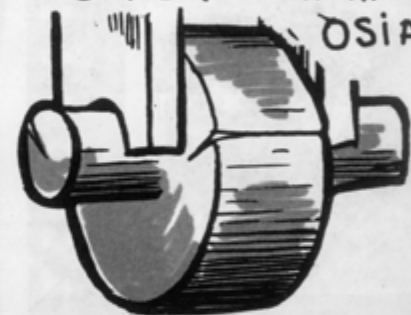
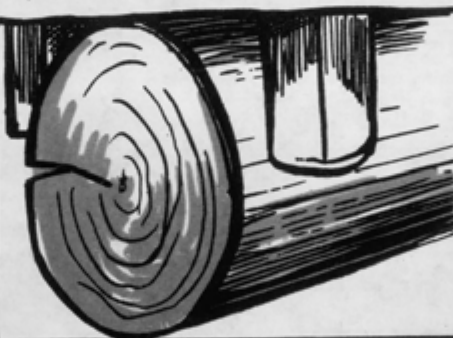
ACESTEA SE
ROSTOGOLEAU
ȘI-L PURTAU
LA VALE...

ASA A AJUNS
LA IDEEA CĂ
AR PUTEA...

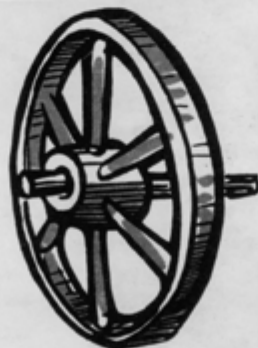
SĂ TRANSPORTE GREUTĂȚI
PRIN ROSTOGOLIREA UNOR
TRUNCHIURI
DE COPACI.

CU TIMPUL, A FIXAT TRUNCHIUL SUB GREUTATE ȘI
ACESTA FRECÎNDU-SE S-A TOCIT...ȘI ASTFEL S-A NĂSCUT

CÎND A AVUT
ȘI FIER,
A ÎNLOCUIT
OSIA DE
LEMN CU
O OSIE DE
FIER ȘI-A
INVENTAT
ROATA.

DE MII DE ANI
ROȚILE SE
FOLOSESC PENTRU
TRANSPORT...

DAR ȘI ASTĂZI
CÎTE UN
HOMO

"NUPREASAPIENS" SE MAI... ROSTOGOLEȘTE.

SI DACĂ
AVEM
NOROCUL
SĂ
GĂSIM
URMALE
UNUI...

URS
ATUNCI
TU
TE
REPEZI
PE
URMELE
LUI...

IL SCOTI DIN
BIRLOŢ, IAR
EU DUC
PUŞCA
LA OCHI
SI...
POC!!

4

CĂTELANDRU
ACESTA
SUSTINE CĂ
D-STRĂ ÎMI
SPUS SĂ.....

PAŞI DE AUR

Fetiţa privea în noapte cu un zîmbet abia schiţat pe buze.

Afară, în spatele gardului, stătea la pîndă, ghemuit în zăpadă, un băiat; cu o căciulă jerpelită în cap, într-un palton cu buzunarele roase şi cu nişte şoşoni de pislă uriaşi în picioare, stătea chircit lingă gard, cu o plasă de prins fluturi în mînă, cu privirea aţintită spre castelul de zăpadă. Băiatul pîndea... un pitic de aur.

Povestea aceasta ciudată cu piticul de aur începuse acum trei zile. Într-o dimineaţă, fetiţa despre care este vorba se juca în faţa casei construind un castel mare de zăpadă, cînd deodată lingă ea apărură Gingirică, însoţit de un alt băieţel.

— Ce faci aici, fetiţo? o întrebă el cu mîinile adînc înfundate în buzunare şi cu o sclipire vicleană în ochi... Construieşti

un castel?

Scuturîndu-şi de zăpadă mănuşile galbene, fetiţa îi răspunse veselă:

— Un castel de zăpadă... Îţi place?

Gingirică împinse cu un deget căciula lui jerpelită pe ceafă şi, făcînd cu ochiul micii puşlamele care-l însoţea, se așeză pe vine lingă fetiţă:

— Şi-o să vină piticul de aur?

Fetiţa ridică mirată din sprîncene.

— Ce pitic?

— Ah, făcu Gingirică, abia stăpînindu-şi risul, nu ştii că pe strada noastră locuieşte un pitic de aur?

— Nu, zise fetiţa, deschizînd larg ochişorii ei negri şi privind lung la băiatul din faţa ei. Un pitic de aur? Un pitic adevărat?

— Bineînţeles, spuse el făcînd cu ochiul prietenului său. Ai vrea să-l vezi?

— Da, da, se bucură fetiţa bătînd din palme... Vreau să văd piticul de aur...

— Atunci să faci cum îţi spun eu..., continuă Gingirică, lei o pungă cu bomboane şi o pui în castel... Piticul de aur o să simtă că e rost de bomboane

şi o să vină.

Fetiţa îl privi o clipă neîncrăţătoare.

— Şi dacă nu vine?

— Vine... vine..., o asigură Gingirică. Tu te ascunzi după fereastră şi-l pîndeşti... Dar vezi să nu adormi cumva.

De atunci în fiecare seară fetiţa strecura o pungă cu bomboane în castelul de zăpadă şi se așeza la pîndă la fereastră. Ore în şir stătea cu nasul lipit de geamul îngheţat, privind spre castelul de zăpadă ca să zărească venind piticul de aur. Într-un tirziu adormea. Cînd lumina se stîngea la fereastra ei, din umbra gardului se desprindeau două mogîldeţe. Erau cei doi băieţi. Cu paşi uşori ca de pisică se apropiiau de castelul de zăpadă, inhăţau punga de bomboane şi apoi o luau, rîzînd, la picior.

— N-a venit piticul de aur...,

Povestire de
PETRE LUSC

se plingea fetița lui Gingirică, întinându-l pe stradă.

— Zău? făcea celălalt lingându-se pe buze, dar punga de bomboane ai găsit-o?

— Nu, recunoștea fetița, o fi luat-o piticul de aur?

— Bineînțeles, întărea Gingirică, când ai adormit, piticul de aur a venit și-a luat punga... Să-i pui una mai mare astă-seară... O să-l faci să vină mai devreme...

— Am s-o pun, spuse fetița și lui Gingirică i se păru că un zîmbet subțirel îi flutură pe buze... Chiar astă-seară...

Cînd noaptea de iarnă învăluî străda, din umbra gardului își făcură apariția cei doi băieți.

— Să mergem, fetița a adormit, spuse chicotind Gingirică arătînd spre fereastra casei de peste drum și frecîndu-și mulțumit minile... Astă-seară e rost de bomboane de ciocolată.

Deodată se opri ca trăsînit. La picioarele lui, pornind de lingă gard, serpuind ușor spre castel, pe zăpadă se vedeau un șir de pași micuți de aur. Ei străluceau galben orbitor în lumina felinarelor, pierzîndu-se în întinericul de gheață al castelului.

— Piticul de aur..., șopti înfiorat Gingirică, arătînd urmele... Privește, a venit piticul de aur...

Încet, încet, ferind urmele pașilor de aur, Gingirică se apropie de castelul de zăpadă și, tremurînd, vîrî mîna înăuntru. Punga cu bomboane lipsea. Cu ochii lui deschiși, înmărmurit, Gingirică se întoarse spre celălalt, care îl urmărea cu teamă și încordare, și spuse:

— Vezi... piticul de aur a furat punga.

În noaptea aceasta, Gingirică venise la locul de pîndă mai devreme. Trecuseră cîteva ore, și nici urmă de pitic. Lui Gingirică i se făcu somn. De îndată el văzu cum printre drugii gardului de fier apare mai întîi o lumină galbenă și strălucitoare și apoi, sărînd jos, ușor ca un fulg, un pitic de aur. Gingirică

sări și-l acoperi cu plasa.

— L-am prins! L-am prins! strigă el vesel și în clipa aceea simți că cineva îl scutură.

— Hai, scoală..., auzi el vocea binecunoscută a tovarășului lui de năzbitii și deschise repede ochii.

— Ce-i, mă, întrebă el, buimăcit, unde-i piticul de aur?

— Hai, scoală, că nu-i nici un pitic de aur...

— Cum nu e? Și atunci pașii? întrebă neîncrezător Gingirică... pașii de aur?

— Îi face fetița cu o păpușă mînuită... și-i umple cu praf de bronz... uite-o colo, stă la fereastră și ride de tine, mai adăugă el, arătînd spre casa de peste drum. Mi-a vindut colegul ei de bancă șpilul...

Uluit, Gingirică întoarse capul și privi și el casa de peste drum. După fereastră, fetița cu mânuși galbene îl privea și rîdea.

După cîteva clipe de tăcere, Gingirică murmură:

— Va să zică, așa stau lucrurile!... Țștia-s copii?! Ai? Copii sînt ăștia?!!!

Și amîndoi băieții se pierdură gesticulînd și sporovăind în noaptea albastră de iarnă.

(Urmare din pag. 6)

să mă gindesc deseară la tine.

— Și?

— Și atit.

— Nu înțeleg. Cum să te gindești?

— Așa cum se gindește seara. Închid ochii și-mi spun că sînt cu tine într-un avion și zburăm peste un munte înalt și tu tragi cu pușca într-un vultur și eu văd că nu mai e benzină și avionul cade și trebuie să ne punem parașutele și... Sau altfel... Că sîntem amîndoi cocoțați pe cocoasele unei cămile și mergem printr-un pustiu și e foarte cald și...

— Îmi place, spuse băiatul care... Dar ce-ți pasă dacă mint sau nu?

— Of, de ce pricepi așa de greu? spuse Duce. Dacă îmi aduc aminte că minți... de ce pricepi așa de greu?... nu-mi vine să te mai iau cu mine nici cu avionul, nici prin pustiu, nicăieri. Acuma pricepi? Pricepi?

(Urmare din pag. 5)

gîndul la prietenii noștri de la Uzina de tractoare din Brașov, a continuat Nică vorbele Ziaristului. O zi întreagă am stat acolo și am văzut cum se nasc acești cai neosteniți ai cimpului...

— Tractoarele sînt făcute din oțel...

— Și oțelul ne amintește de Hunedoara, unde am fost și noi, nu-i așa, nene Ziaristule? Mai țineți minte că eu m-am cam speriat cînd am văzut la furnale atîtea flăcări și atîta metal topit...

— Așa e, Sanda, oțelul ne amintește de Hunedoara sau de noul combinat siderurgic care se construiește la Galați. Iar minereul din care se face oțelul ne duce cu gîndul la minerie care scotocesc pămîntul să asigure hrana cea de toate zilele a furnalelor: minereul. Toate se leagă strîns între ele, dragii mei. În călătoriile noastre am văzut atîtea lucruri frumoase. Peste tot oamenii și munca lor ne-au impresionat cel mai mult și respectul cel mai mare li se cuvine. Iar pentru a-i cunoaște, pentru a afla minunile ieșite din mintea și miinile lor, nu există oboseală care să ne poată opri... Nici oboseala mersului, nici aceea a gîndului...

— De fapt eu, deși am călătorit acum atîta cu gîndul pornind de la un corn, proaspăt și aromat, nici n-am obosit, nene Ziaristule, a zis Sanda.

— Și nici eu, a adăugat Nică.

— Chiar dacă acum, fiind la ultima noastră călătorie, trebuie s-o recunoaștem, nu mai avem forțele de la început, a încheiat Ziaristul.

PETRE GHELMEZ

CRAVATA ROȘIE

Pornisem la drum. O călătorie care-a început iscoditor, dacă vă aduceți aminte, cu neastîmpărata întrebare: «De ce?» De ce sare mingea, de ce acele ceasornicului se mișcă, de ce copacii înverzesc, apoi își lasă frunza, de ce soarele se ridică și coboară pe cer?

Mai tîrziu, înaintam pe calea îndatoririlor mele: TREBUIE! Trebuie să știu să scriu și să citesc, trebuie să știu să adun și să scad cifrele...

De la o vreme, am simțit că picioarele îmi devin mai agile, pasul mai sigur și parcă mă săltam ușor în văzduh, ca o pasăre ce învață să zboare. Asta mi s-a întîmplat de cînd am început să mă întreb: «Ce sînt?» Un copil, o să răspundei. Un copil mare, o să vă răspund eu, un copil deosebit. Voi purta cravata roșie! Și caut taina, înțelesul răscolitor, ce sălășluiește în fișia ei de mătase. Am aflat că oamenii au dăruit unor obiecte și fenomene înțelesul celor mai avîntate sentimente și gînduri. Cultura este o torță ce arde neîncetat, patria își are chipul în tricolor, lupta partidului e ogîndită în culoarea roșie — culoarea singelui sacrificat de eroii comuniști pentru o viață mai bună — culoare care îmbrățișează steagul lui și... cravata mea. Ce-i drept, încă n-am primit-o. Dar, ca toți copiii, cînd vreau și doresc, știu și pot să fiu și mai priceput, și mai harnic, și mai demn de mine. O să primesc, curînd, cravata roșie de pionier!

Decupez și construiesc

Macheta mașinii publicată în revista noastră se poate monta cu puțină răbdare și atenție la lucru.

Studiați mai întîl planul pînă cunoașteți bine locul de montaj al fiecărei piese. Folosiți Lipinol. Toate fișile de lipit se vor presa ușor la bază cu un cuțit sau un briceag pentru a putea fi îndoit mai lesne.

ȘASIUL, ca și cele 4 lagăre pentru axe, se vor lipi pentru întărire pe carton (copertă de dosar); pe urmă se vor decupa conform conturului. Centrul lagărelor se va găuri cu un vîrf de compas, gura se va lărgi cu un creion bine ascuțit, după care cele patru lagăre vor fi lipite pe șasiu (conform schiței nr. 1) în pozițiile indicate pe desen. Părțile rămase albe se vor înnegri cu tuș.

AXELE se vor confecționa, fie dintr-o sîrmă tăiată la 50 mm lungime sau din 2 bețe de chibrit (schița nr. 3) pe care se va lipi și înfășura bucata de hîrtie albă. După ce se vor rotunji capetele axelor, pentru a asigura o rotire ușoară în lagăre, se vor înnegri cu tuș și se vor monta pe șasiu.

ROȚILE se vor confecționa dintr-un dop de plută tăiat în felii de 4 mm grosime. După lipirea celor patru roți și a celor patru fișii pentru cauciucuri, centrul se va găuri cu vîrf de compas și se va lărgi ca să intre pe ax. Cele 4 roți se vor înfige și lipi pe axele montate pe șasiu.

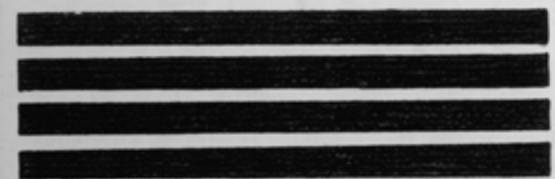
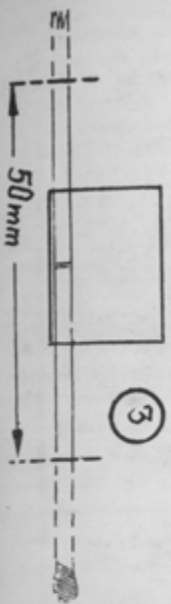
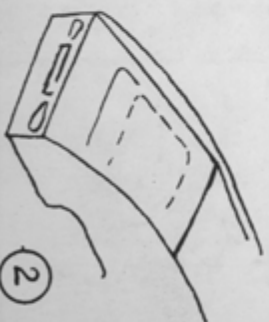
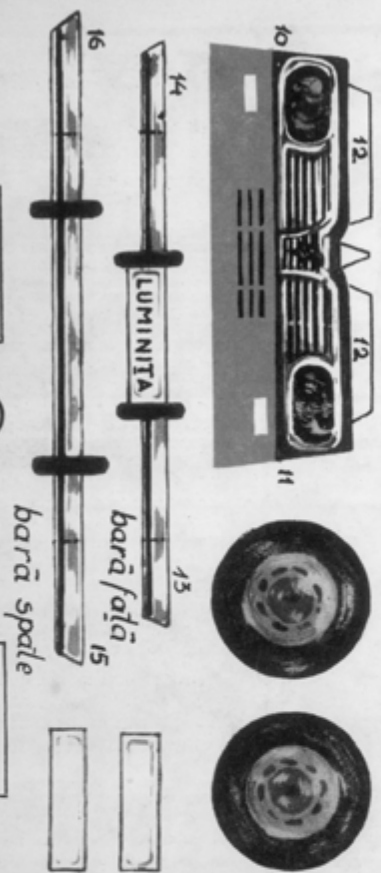
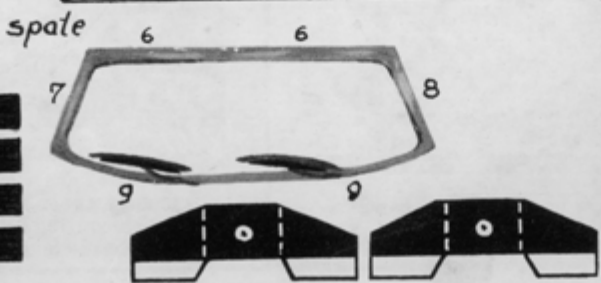
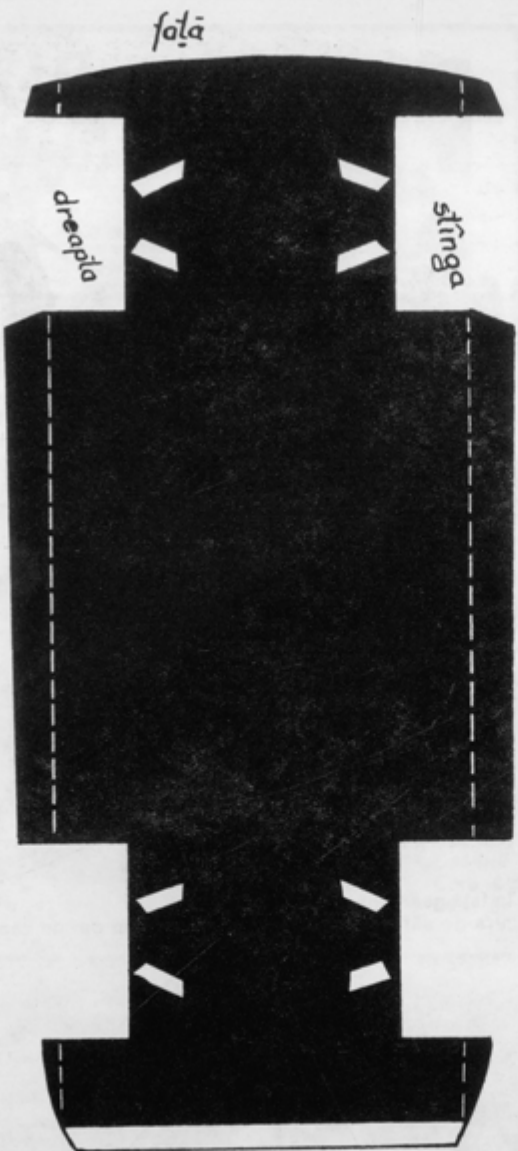
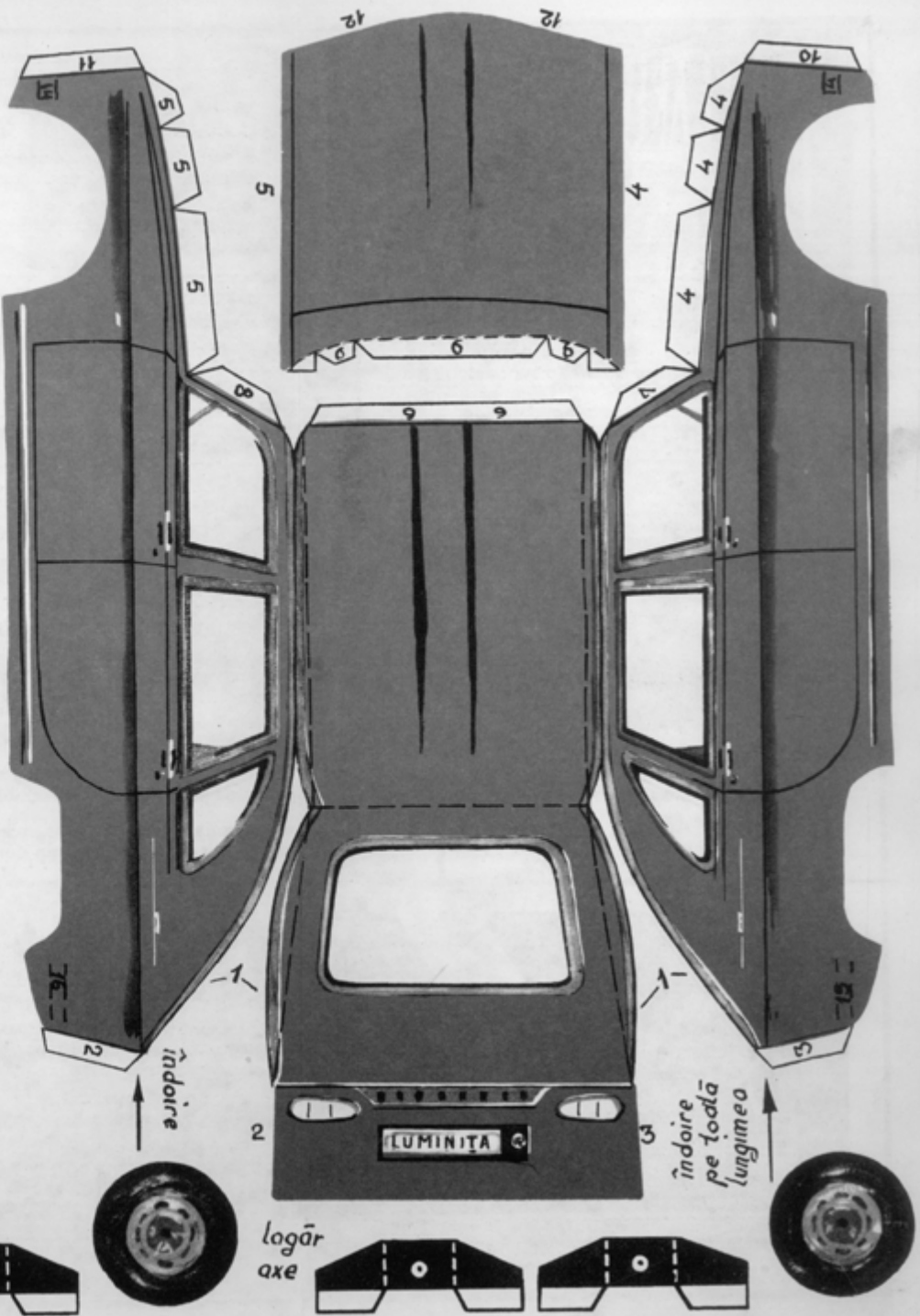
CAROSERIA este colorată albastru. Înainte să fie decupată, trebuie să colorați stopurile și semnalizatoarele din față cu roșu. După decupare, îndoiți părțile laterale pe toată lungimea lor, în locul indicat de desen, apăsînd ușor și ținînd dedesubt o riglă. După montare se vor lipi capota motor, parbrizul și masca în locurile lor. Caroseria asamblată se va monta și lipi pe șasiul cu roți.

BARELE DE ȘOC (13, 14, 15, 16) tață și spate, se vor lipi întîl pe carton, iar ulterior se vor monta pe mașină.

Cu aceasta construcția mașinii este terminată.

Menționăm că au fost incluse și două numere de rezervă pe care se va putea înscrie numele vostru sau un număr preferat.

Ing. V. PANAITESCU

INTIMPAREA dér VACANȚII

Scenariu: A. ALBU

Foto: GR. PREPELIȚĂ

Azi o să vă povestesc despre Roxana. N-o cunoașteți? Este o fetiță care nu se împrietenea cu nimeni.

De aceea, mai totdeauna era singură. Colegii se obișnuiseră cu firea ei și nu-i mai dădeau nici o atenție.

Într-o bună zi, și asta tocmai la începutul vacanței de iarnă, Roxana s-a îmbolnăvit de gripă. Se plictisea îngrozitor și a început să simtă ce înseamnă singurătatea.

M-am gândit s-o ajut. Dar cum? Ah! Am lansat un mesaj: «Aci ZUZU! Către toate posturile de radioamatori. Roxana e bolnavă și se plictisește!»

— Aci QLS-12. Am recepționat mesajul și vom trimite un S.O.S. către colegii Roxanei.

— Au venit! Au venit să mă vadă! Ce bine!

Copiii au construit un derdeluș chiar în fața geamului ei și, ca s-o distreze, au făcut un concurs de săniuțe.

Apoi un om de zăpadă.

I-au adus măștile și podoa-bele de la carnaval.
— Tare frumos trebuie să fi fost...

— Stai, fetițo! Am să-ți proiectez un film și ai să vezi cum a fost la carnaval.

A trecut vacanța, a trecut și gripa Roxanei. O recunoașteți? Parcă-i alta. Roxana a învățat că prietenia e un lucru de preț.

ACEST MONTAJ S-A FĂCUT CU CONCURSUL ȘCOLII NR. 198 DIN BUCUREȘTI

Povestirea ilustrată «Meșterul Manole» vă prezintă fragmente după balada «Mănăstirea Argeșului», cunoscută și sub titlul de «Meșterul Manole», publicată de poetul Vasile Alecsandri în prima culegere de poezii populare românești. Este una dintre cele mai frumoase balade ale literaturii noastre populare.

MEȘTERUL MANOLE

1

Pe Argeș în jos,
Pe un mal frumos,
Negru-vodă trece
Cu tovarăși zece:
Nouă meșteri mari,
Calfe și zidari
Și Manoli — zece,

Care-i și întrece
— lată zidul meu!
Aici aleg eu
Loc de mănăstire
Și de pomenire.
Mănăstire naltă
Cum n-a mai fost
altă.

2

Meșterii grăbea,
Și mereu luăra,
Zidul ridica,
Dar orice luăra.
Noaptea se surpa
A doua zi, iar,
A treia zi iar,
Lucra în zadar!

3

Iar Manoli sta
Și un vis visa,
Apoi se scula
Ș-așfel cuvînta:
Știți ce am visat?
De cînd m-am culcat?
Că orice-am lucra

Noaptea s-a surpa.
Pin-om hotări
În zid de-a zidi
Cea-ntîi soțioară,
Cea-ntîi sorioară
Care s-a ivi
Mină în zori de zi.

4

lată-n zori de zi —
Manea se trezi
Cînd, vai! ce zărea?
Cine că venea?
Soțioara lui,
Floarea cîmpului!

(va urma)

Deseno: ANGI PETRESCU

SCRISORILE lui Radu

Dragă Cristina,

G-ATA

colx-ey de

am pe Da-N

FA-ce ca

MAC

și joacă

LA

iar eu îs

în piese cu

L

RUPTE

și la

D-

iar Des-ENE-le ML

sînt de Co

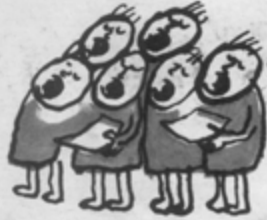

și Am

-Ă.

D-ci las

-TINA ca FIN

-AL și

2S =

Bi S

RACHETA VEȘTILOR

● Cum vom călători cu trenul peste douăzeci și cinci de ani? Înaintind vertiginos pe o pernă de aer (niște motoare puternice o să împingă aerul, ca la avioanele cu reacție, însă de sus în jos și-o să ridice trenul deasupra pământului); distanța București-Iasi, de exemplu, o vom străbate într-o oră și treizeci de minute.

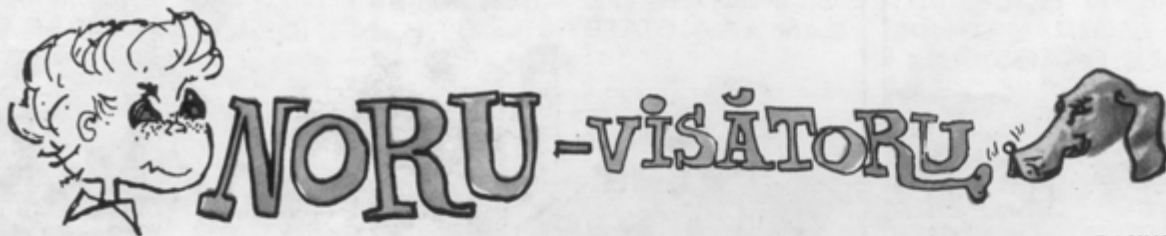
● Dacă o să dorim să ajungem repede în orice colț depărtat al pământului, ce-o să luăm, avionul supersonic? S-ar putea, dar o să ni se pară prea încet, așa că o să preferăm racheta, care ne va duce la destinație în patruzeci de minute.

● În jurul anului 2000, cei plictisiți de colbul drumurilor pe pământ o să se lase acoperiți de praful auriu al stelelor, făcând «drumeții» în Marte și Lună. Alții, dimpotrivă, vor prefera străfundul apelor oceanice ori marine, unde vor găsi stațiuni de odihnă și vor putea citi cu alți ochi cunoscutul basm «Sirena cea mică».

● Venind vorba de mări și oceane, în Anglia se construiește un hotel-laborator care va sta sub apă. El va adăposti doisprezece savanți preocupați de studiul plantelor și animalelor din apa mării.

● Poveștile cu vrăjitori și zine ar trebui să aibă de-acum alte personaje, deoarece una dintre minunile lor, aceea de a înțelege graiul păsărilor, a fost luată în primire de o asociație științifică. Ea și-a propus să descifreze limbajul secret încă pentru noi al prietenelor noastre zburătoare.

NORU - VISĂTORU

Versuri: MARIA BANUȘ

Noru are febră mare
Și Ursache-i amărit:
Nu vor merge la plimbare,
La săniuș nici pe atât.

O compresă cît o bute
Și un ceai greșos de tei,
Asta, Norule, ți-e soarta!
Stai acasă, vrei, nu vrei.

Pune-amicul o lăbuță
Sus pe plapumă: «Pornim?»
— «Aș, că mama toacă-ntr-una:
Să dormim, dormim, dormim...»

Stă cu fața la perete,
Bosumflat. De bidinea
S-au tras urme lungi și pete
Și-au iscat din var: o stea

Și un nor și-o herghelie
De bueștri și-un făgaș
Unde tocmai bine sania
Îți alunecă iavaș.

Dar vin alți flăcăi din urmă,
Tot pe sănii, paralei:
«Pirtia!!!...» Tu prinzi viteză.
Ești în frunte, vrei, nu vrei!

Scapără-mprejur stelute
De ninsoare și-i un hai!
Toate săniile la vale!
«Vin, Ursache, ce mai stai?»

Sare-n pat atunci voinicul.
Dă din coadă, dălcăuș.
— «Ține-te la spate bine.
Asta da, e săniuș!»

Hai băiete, pe nămete,
Printre perne cucuiete,
Înfoiate, răsturnate,
De Ursache scuturate.

Aoleu, mama la ușă!
Țin-te bine, dălcăușel!
Căpitane, chiar și tu,
Vezi să n-o pățești acu.

Intră mama, lipa-lipa.
Noru-n plapumă-a intrat.
Și Ursache-i sub șomieră,
Cît ai zice: «Pis» ori «Pat».

— «Ce-i aicea? Balamucu?»
Aș! Tăcere peste tot.
— «Ia să-mi iei tu aspirina.
Și tu — una peste both!»

Lampa stinsă. Dulce pace.
Toate dorm la locul lor.
Mai departe, săniuța
Lunecă prin vis, ușor.

Desene: TUDOR BANUȘ

aventurile lui

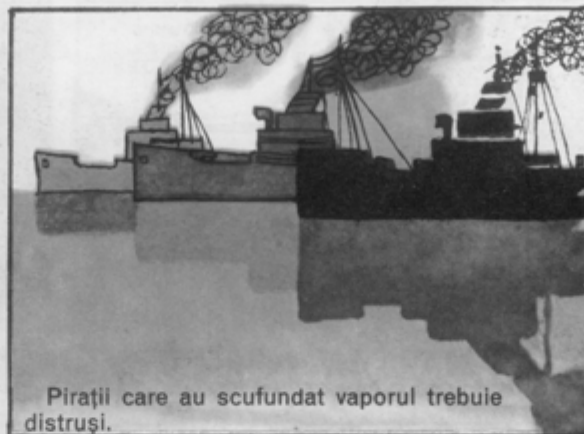
NICĂ A. TOMICĂ

DIN NOU ACASĂ

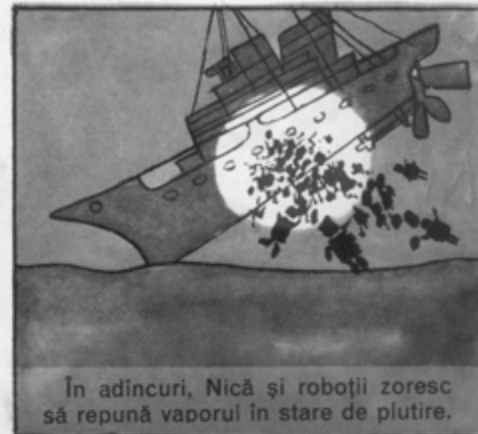
Scenariu: GH. ILIESCU

Desene: D. NEGREA

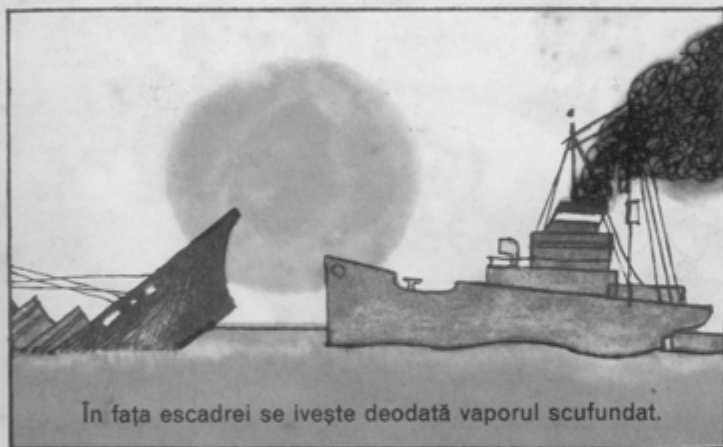
Cu ajutorul roboților — locuitori ai orașului subacvatic, construit de solul constelației Perseu, în răstimpul cit a fost oaspetele Terrei — Nică A. Tomică vrea să salveze o navă naufragiată. Este însă luat drept autorul catastrofei. O puternică escadră navală se îndreaptă spre locul naufragiului.

Pirații care au scufundat vaporul trebuie distruși.

În adâncuri, Nică și roboții zoresc să repună vaporul în stare de plutire.

În fața escadrei se ivește deodată vaporul scufundat.

«Este vaporul naufragiat. Forțe misterioase l-au readus la suprafață.»

În orașul subacvatic, «forțele misterioase» privesc cu bucurie nava salvată.

«Știi ceva, Lăbuș? Am fost în Cosmos, am fost în adâncul oceanului, e timpul să mai mergem și pe acasă. Mie unul mi s-a făcut dor de soare, de munți, de cîmpii...»

«La revedere, prieteni!»

«Ce frumos e pământul nostru!»

«Salut, prietene, sol al constelației Perseu. În curând vom veni.»

«Salut, îndepărtați prieteni, de pe Terra. Constelațiile vă așteaptă.»

SFÎRȘIT

MĂIMUȚĂ K!O

SCENARIU :
AL. O. ZOTTA

DESEN
RUSZ. Z.

ht

-ACUM TREBUIE SĂ NE DUCEM IAR DUPĂ LAPTE!!

AU CUMPARAT LAPTE, DAR...
-PUTINA GOSPODARIE NU STRICA!
LA LUCRU!!

-AI DREPTATE, TREBUIE SĂ CURĂȚĂM SI COVORUL! UF!!

-CE TOT SPUNEA MAI MA CĂ E GREU SĂ DE-REȚICI? BAE FOARTE USOR! UF! DAR DE CE M-OR FI DURIIND SALELE?

-TOATĂ DUMINICA O SĂ FIM SINGURI, NU ȘTIU CUM O SĂ VĂ DESCURCAȚI!

-SĂ N-AVEȚI NICI O GRIJĂ, VĂ URĂM PETRECERE FRUMOSĂ!

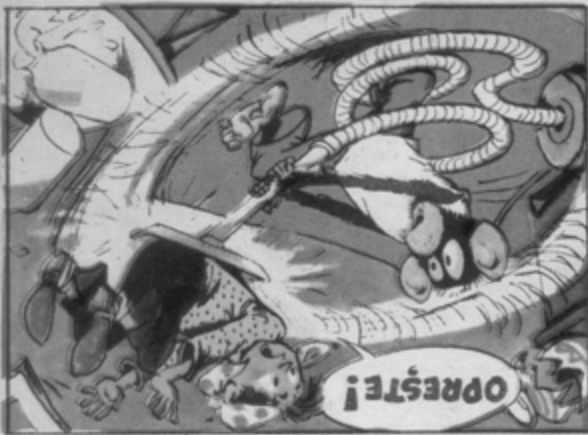
-TOCNAI SPRE MINE TI-AI GĂSIT SĂ ÎN-DREPTI ASPIRATORUL?!

-SÎNTEM SINGURI ÎN TOATĂ CASA! DACĂ VREM NE DISTRAȚI! SĂ NU, LENEVIM! STRĂNIC!!!

-EI, CUM A FOST? TOTUL E ÎN REGULĂ?
-DA, NE-AM DISTRĂT GROZAV
TOATĂ ZIUA!!!

OPREȘTE!

ÎNȚI SĂ MERGEM SĂ CUMPARĂM LAPTE SI PE URMA NE DUCĂM!